

Благоуханно име.

Приказка от Ф. Сологуб.

Когато момиченцето Арфа заболяло, Бог казал на един ангел да играе пред него и с това да го забавлява.

Ангелът се замислил и си казал:—Не, струва ми се, че е неприлично за ангелите да играят пред хората.

Разбира се, Бог веднага узнал, какво мисли ангела и го наказал. И стана ангела на малко момиченце на току що родена принцеса, и збрави за небето и за всичко, за всичко, което е било, забрави даже и името си.

А името на ангела беше благоуханно и чисто хората никога нямат такива имена.

И дадох на бедният ангел тежко—човешко име — и почнаха да наричат принцесата Маргарита.

Принцесата порасна.

Но тя често се замисляше — искаше ѝ се да си спомни нещо, но не знаеше какво е то—и твърде много ѝ беше мъчно и тежко на душата.

Веднаж тя попита баща си:

— Татко, кажи ми, защо слънцето свети без да се чува?

Баща ѝ се засмя и нищо не отговори.

И натъжи се принцесата от това.

Друг път тя каза на майка си:

— Мамо, мила мамо, тѣй сладко миришат розите, но защо не се вижда миризмата им? А майка ѝ се засмя и нищо не отговори. Принцесата се натъжи и едва ли не заплака.

Попита тя и дойката си:

— Защо не миришат имената на хората?

Дойката се засмя, и мълчанието ѝ натъжи още повече принцесата.

И почнаха де говорят в тази страна, че царската щерка расте глупава.